

paa ham, og det var det; hans Tale bestod af, et Forsøg paa at forsvare det virkelige Angreb, der var rettet paa ham, det vil sige den Del af det, som indeholdt fra min Side en Paavisning af Uoverensstemmelse mellem Bankkommissionens Beretning og hans Tale ved Fremsettelsen af Lovforslaget om Statslaanet.

Jeg skal henvisse til og bede ærede Medlemmer at se de ordrette Citater af Kommissionsberetningen og Ministerens Tale, som jeg fremførte, da jeg havde Ordet sidst; det skal jeg ikke gentage. Men jeg skal gøre den Hovedbemærkning overfor Statsministerens Udtalelse, at ved Laanet af 1921 kunde ikke eet Medlem af dette Ting se, hvorledes dette Laan var blevet til. Hele den Historie, som dette Laan har, og som nu ligger oplyst, kunde ingen have Anelse om her. Og naar den højtærede Statsminister nu taler om og forsøger paa at fremstille det, som om det var noget sædvanligt ved et udenlandsk Laan, at en Bank stifter det og derefter faar en Anmodning om at lade de andre være delagtige deri, saa siger jo den højtærede Minister noget, som han meget vel ved ikke er Tilfældet. Laanet af 1920 maskerede den højtærede Minister aldeles ikke; dette Laan fremtraadte tydeligt som et Laan, stiftet af Glückstadt. Men da vi naaede frem til 1921 og havde kort bag os det første Udbrud af Rygter om Landmandsbanken i den Tale, der var holdt her, saa skete der det, som udtrykkelig staar i Bankkommissionens Beretning, at Landmandsbanken forstod, at man ønskede, at de andre Banker skulde fremtræde som Deltagere, og saa arrangerede man sig. Hele Ministerens Tale maatte derfor gaa ud paa at dække over den virkelige Historie for at faa det til at se ud som et Laan, der var fremskaffet af de fire Hovedbanker.

Den højtærede Finansminister siger, at vi bruger denne Sag til Mistæneliggørelse, og det siger han umiddelbart efter, at han har hørt i Gaar de Taler, som blev holdt af det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard og det ærede Medlem Hr. Pinstrup, og i Dag den Tale, der blev holdt af den højtærede Indenrigsminister. Forholdet er dette, at det var Forudsætningen, at een Gang skulde der tales om Landmandsbanksagen, naar Kommissionens Beretning forelaa, een Gang skulde der tales om den, og det er denne Forhandling, der finder Sted nu. Og det er denne Forhandling, man ønsker at blive fri for, men ikke kunde blive fri for, fordi det var Forudsætningen, ja, endogsaa paakaldt af den højtærede Justitsminister, at der skulde tales om den.

Naar den højtærede Minister slutter med Bemærkninger om Misfornøjelse blandt vore Vælgere med vort Standpunkt og med vor Politik, beder jeg ham om at henholde sig til Misfornøjelsen blandt hans egne Vælgere, den Misfornøjelse ud over hele Landet, som giver sig i stadig stigende Grad til Kende overfor den Politik, han fører, og som overhovedet ikke er nogen økonomisk Politik, den, som har ført til de Resultater, som vi alle kender, og som har givet denne Befolkning det Indtryk, at der overhovedet ikke kan tilvejebringes en økonomisk Politik til Rejsning af vort nuværende Møntvæsen, for den nuværende Regering ikke længere sidder ved Magten.

Den højtærede Indenrigsminister er, som jeg sagde i Gaar, ikke nogen Kostforagter for Tiden. Han er ogsaa for Tiden Altæder; og da han havde opslugt Handelsministerens naturlige Tale, maatte jo Handelsministeren holde en anden og gav derfor et Kursus for Begyndere i Landmandsbankens Rekonstruktionshistorie. Men den højtærede Minister, som jo i det hele taget ikke kender til Ordet: „Skomager bliv ved din Læst“, men som tror, at han skal tale paa Ministeriets Vegne — allerede nu —, fortsatte med at godtgøre sin Mangel paa Kostforagt; skønt han dog nu havde fra de forskellige af sine allierede hørt lidt om Virkningen af sin foregaaende Tale, blev han dog ved i samme Tone. Naa, det forbavser mig nu slet ikke, for den højtærede Indenrigsminister er en Mand, som kan alle Ting, ok, hvor kan han ikke være affabel og venlig; naar jeg erindrer, hvordan han nu staar her og fremstiller mig i Krigens Tid, og saa tænker paa, hvor venlig og indladende han var paa det samme Tidspunkt, og hvor gerne han sendte Venner til mig for at bede mig om en eller anden Tjeneste med Hensyn til en Udnævnelse, siger jeg: Herre Gud, jeg kender den kære Minister, han har saadan sine forskellige Toner efter Anledningen. De venlige Toner kommer nok igen.

Den højtærede Minister siger til mig i Anledning af den Erklæring, som blev udsendt i sin Tid af min Kollega det ærede Medlem Hr. Zahle, at jeg maatte jo kunne give Forklaring paa den, om Hr. Zahle havde spurgt mig for at sikre sig, at jeg nu ikke var oppe i en stor Spekulation. Ikke sandt, Tonen var venlig? Nej, det har Hr. Zahle ikke spurgt mig, om jeg har; fordi vi omgaas saa meget, har jeg haft Lejlighed til at læse Erklæringen, før han sendte den ud, men han har ikke spurgt mig, for han vidste alt for godt, at de Mænd, han havde samlet om sig, da han dannede Ministeriet